

— Шшшш! — направи знакъ съ пръстъ Тодоръ на агата да мълчи. А като приближи, добави:

— Мълчи, аго! Мълчи да те не чуятъ децата, че ще ти се смѣятъ.

— Защо да мълча? Затова, че ме накара да сложа солъ въ лютото и разваля сто товара боровинки ли? Думай де!

— Тъкмо за това! — спокойно каза Кедикя. А после, като се наведе надъ ухото му, добави:

— Абе, ага, абе, достъ! Кое е солъта на кафето?

— Шикера.

— Е! Та шикеръ ти казахъ азъ

да сложи Сали уста на лютото, не солъ!

Чукна се по главата Али ага. Устата му, която досега гнѣвно бѣше стисната, се отпусна. Трепна усмивка по лицето му. Стана. Погледна Кедикя, изгледа нареденитѣ, смаяни сеймени, и имъ рече:

— Разваляйте бесилката!

*

Нея нощъ двамата приятели прекараха въ ядене и пиене. А на другия день, когато агата потегли за Тъмръшъ, задъ конницата му пъргаво пристѣпяше лисото муле на Кедикя, натоварено съ два чебура люто.

Е. Кювлиевъ

СВѢТЛИ ДНИ

Отъ Дунавъ тихъ до Черното море,
отъ Витоша до Странджа и Марица —
на небосвода златно слънце грѣй,
а въ земнитѣ гърди расте пшеница.
И тамъ отъ вѣкове
единъ народъ живѣй.

И тозъ народъ съ едно сърдце тупти.
И съ мишци силни, здрави като камъкъ
съ очи, въ които бодъръ духъ цѣвти,
исвѣтивѣченъ и възторженъ пламъкъ
на своитѣ дѣди
завета скжпъ гради.

А тозъ заветъ, свещенъ и несломимъ,
се носи сякашъ съ съ крила на птица —
отъ Тракия до Струма и Пиринъ,
отъ Искъръ бѣлъ до Рила и Марица,
и съ чудна речъ звѣни,
че идатъ свѣтли дни.

Ненчо Савовъ